

CARTILE

SATEANULUI ROMANU.

DESCÉPTA-TE ROMANE!

Cartea XII.

Decembre.

An. X.—1885.

Din viéti'a lui Mihaiu Vitézulu.

(Fine.)

Caderea si mórtea lui.

Audiendu Bast'a de denumirea lui Mihaiu cá guvernatoriu a Transilvaniei, a inceputu a nutrí o ura infricosiata in potriv'a lui. — Elu vedeá cá totu Mihaiu î-i stà totu-de-a-un'a in calea s'a, ce trebuia se-lu duca la marire.

Mihaiu primí dela Austri'a 100.000 galbeni, cá se pórté spesele unei lupte si ajungându in Transilvani'a, trebuia se se impace cu Bast'a si se se alieze in potriv'a duşmaniloru comuni. Ferdinandu Gonzag'a, care erá comandantu in Ungari'a, î-i impacà la mas'a s'a. — Inse Bast'a se pareá cá 'lu uresce pre Mihaiu mai tare inca dupa impacare, cá inainte de ace'a.

In 3 Augustu 1601 se intemplà batali'a dela Goroslau. Mihaiu comandà 10.000 de pedestri si 8000 de calareti si avea si pre Bast'a cu sene, care 'lu uria din totu sufletulu. Ardelenii sub comand'a lui Moise Sekelyi numeráu 25.000, inse au fostu batuti si pierdura la 10.000 de ómeni, 45 de tunuri si 130 de steaguri.

Acum Sigismundu trebui se fuga. Elu porní spre Moldov'a la Movila. Dar' luà cu sene si pre femeia si fiulu lui Mihaiu si ajungându in Moldov'a î-i tremise la Chanulu Tatariloru. (Vedi Engel pag. 261) Mihaiu erá in Clusiu, cându audí acést'a sfasietória veste si indata a trimesu la Sigismundu deputati, cari se medilocésca a-i se dá indereptu famili'a.

Militarii lui Mihaiu dupa invingerea dela Goroslau incepura a pradá prin Ardélu, chiar' la indemnulu lui Bast'a. Cu tóte acestea, chiar' Bast'a invinovatî pre Mihaiu la Rudolfu, cà ar' lasá friu liberu militiei.

Rudolfu primindu de bune acuzarile lui Bast'a î-i dede putere a controlá faptele lui Mihaiu.

Acum eráu doi gubernatori, cari nu se potéu vedé unulu pre altulu. — Bast'a vedé cà pana traiesce Mihaiu, elu nu póte ajunge la tient'a ce si-o formase. De ac'a s'a nascutu in crerii acestui omu gandulu de-a pierde pre Mihaiu cu orice pretiu.

Pre vremea acést'a Mihaiu se aflá in apropierea Turdei pre siesulu celu mare alu Transilvaniei, ce se numesce si Pratulul lui Trajanu si se gândeá la conchiemarea unei adunari mari din nobilii tieriei si la planulu cum ar' poté elu scóte pre famili'a s'a din man'a Chanului Tatariloru.

In 19 Augustu 1601 la 8 óre demanétia, elu lasá a-se departá cea mai mare parte din militia, ce avea pre langa sene. Nici chiar' garde nu se afláu nici la marginele taberei si nici langa cortulu lui Mihaiu. Atunci se audî unu tropotu de cai. apoi o coórte de valoni incungiura cortulu lui Mihaiu si capitanulu valonu Iacobu Beauri (Bori) intrá in cortulu eroului si î-i poruncí in numele imperatului, cà se se dee prinsu.

In modu sfasietoriu de anima descrie Bolintinianu acést'a tragoedia a marelui vitézu in viersurele intitulate „Mórtea lui Mihaiu Vitézulu.“ — Aici dupace descrie dispuse-tiunea cea trista a sufletului eroului cu puçinu inainte de mórte, pune in gur'a eroului acestea cuvinte clasice adre-sate Capitaniloru sei:

— Dragii miei iertati-mi ast'a lacrimióra!
E-o slabitiune, de care rosiescu
Toti càti au unu sufletu tare, barbatescu;
Inse suntu minute cându natur'a cere
Dela celu mai tare partea-i de dorere....
Astadi potu se numeru mai la nóue ani
De cându noi ne batemu, cu atari duşmani...
Este adevverulu.... amu facutu in lume,

Neamului acest'a, celu mai mare nume:
Inse ce-i marirea, fara de folosu?
Ce'a ce-i in nópte, foculu mintiuosulu!
Singura mirarea nu-i destulátore:
Nu voliu focu de stele, ci voliu focu de sóre!
Câte mfi de animi, mórtea n'a 'nghetiátu?
Si in câte case dorulu n'a intrátu?
Tiér'a este 'n lacremi si se pustiesce;
Flórea tenerimei cãmpulu invalesce!
Si in raz'a slavei, unde stralucimu,
Vedi pre nesemtite noi ne mistuimu!
Astadi lupt'a nóstra, orice lupta curma;
Ea va fi lovirea, cea mai depre urma....
Astadi este tempulu cá se ispravimu....
Seau Români ne pierdemu, seau Români traimu!"

Si cându eroálu finí acestea cuvinte, atunci valonii cu
Capitanulu Bori in frunte, intrara in cortulu lui:

Ast'feliu le vorbesce... dar' doi soli sosira
Doi tramisi ai Bastei.... Capii toti esíra.

Mihaiu avea unu curagiu supra-omenescu. Elu a scosu
afara pre toti capitaniu sei din cortu fara a tremurá inaintea
asasiniloru lui, si apoi le-a dísu:

Bast'a ve tramite? spuneti ce doresce!..
Bast'a erá Bast'a!.. numai ispravescé!..
— Ce doresce? dice unulu din calai,
Bast'a poruncesce la vasalii sei!
— Se pornesci indata band'a t'a in tiéra!
I-respuse celalaltu cu o vorba amara.
— Mergeti! díce domnulu la alu vostru stâpênu!
Spuneti-i cá nu-e inca unu romanu
Care se dè arm'a pana a nu se bate!..
De-i barbatu, aice via a combate!
— Este tẽmpu sioptesce unu ucigatoriu,
Cel'alaltu trage iute palosiulu usioru,
Si cu o lovitura repede si tare,
'Lu implanta 'n sinulu eroului mare.
Capitanii iute saru sí-'lu incunjuru
Dar' Mihaiu le díce: „Eratiloru eu moriu.“
Spuneti Dómnei miele se nu se machnescá,
Si 'n iubirea tieréi ffi se si-i crésca:
Cându voru fi in vrâsta se le spue ea
Cá nu voliu resbuná pentru mórtea mea;

Numai pentru tíera si ne-aternare.
Sinulu loru se sêmta sant'a resbunare!
Éra voi tovaresi mie-'mi jurati
Nece odata man'a, cu streinu se dati!
La acestea vorbe cade in alu seu sânge,
Tóta alui ostire, cu dorere 'lu plânge.

Mihaiu a cadiutu asasinatu. Bast'a a recunoscutu, cà elu e mai micu in curagiu, in fapte si in marire, decâtu Mihaiu cà-ci altucumu nu l'ar' fr' delaturatu pre calea acés-t'a nevrednica de unu omu cinstitu.

Bori dupace a intratu in cortulu eroului, i-a implan-tatu prin spate securea cu atat'a potere, încátu a esítu prin pieptu sub barba. Si cu tóte acestea, acestu vitézu ce a fa-cutu se tremure Turcii la audírea numelui seu, n'a potutu morí, fara se-si vênda viéti'a. Elu cu securea implantata in spate s'a aruncatu cu sabi'a scósa printre ucigasi si raní greu pre Capitanulu Bori, ce i-a fostu datu lovitur'a de mórte. — Dar' atunci unu altu valonu î-i descarca unu glontiu in capu si ast'feliu s'a finitu eroulu Romaniloru, cu care se mândrescu si cu care au dreptulu se se mândrésca, cà-ci a fostu — vitézu in tóta poterea cuventului.

Mórtea cu-a ei mana, faci'a lui atinge,
Inim'a-i inghétia, vorb'a-i se stinge
Ér' viéti'a-i mandra sbóra catra nori
Cá mirosulu dulce, a unei stinse flori.

Bolintinianu.

Dupace cadiù Mihaiu, ucigasii avura numai o ciocnire mica cu soldatii lui Mihaiu, càci acesti'a eráu puçini in ju-rulu lui cându si-a datu sufletulu.

Intre celi ce s'au luptatu si dupa Mórtea lui Mihaiu, nu trebuie se uitamu pre Banulu Mihalcea, care fiendu prinsu si pusu in inchisóre, a fostu sugrumatu acolo de unu uci-gasiu. Prin urmare a fostu omoritu cá si Domnulu seu. Nece prin mórte nu s'a destinsu de Mihaiu pre care l'a iubit u atátu de multu si l'a urmatu in atâtea lupte.

Capulu lui Mihaiu Vitézulu a fostu pusu de ucigasiu pre unu trupu de calu mortu, ér' corpulu seu s'a ingropatu pre o colina in apropierea Turdei. Mai târziu aflându-se

capulu lui Mihăiu in Alb'a-Iuli'a, Româniî l'au dusu si asiediatu in Manastirea Dealului la Têrgoviste.

Ast'feliu de sôrte a avutu acestu mare romanu, care a facutu pre vecinii sei se tremure, si a redicatu védi'a neamului românescu.

Noi se nu-lu plangemu nici odata, ci déca vomu ff norocosi a-ne oprí vre-odata pre colin'a de langa Turd'a la mormentulu lui, se juramu cà-i vomu pastrá memori'a lui, cu dragu si ne vomu rugá pentru sufletulu lui.

Georgiu Simu.

Tôrce-ti fete, cà a muritu bab'a Clóntia.

— Poveste. —

(Continuare diu nr. 2. si fine.)

Imperatés'a erá cu voia buna, fetiorulu imperatului nu erá superatu, Ilean'a . . . oh! ea erá fericita! Si mersè vestea fetei preste mări si preste tieri, si veniáu iperatese si craese se véda pe Ilean'a cea harnica si frumósa, si duceáu numai vorbe de lauda despre ea.

Odata, chiar' eráu multe dómne de celea mari la curte si imperatés'a chiemà pe Ilean'a inainte sî-i dîse: Ileana, cá se véda dómnele aceste câtu esci de harnica, pâna mâne deminétia vei tôrce fuiorasiele aceste de inu. Adeca eráu patru saci mari, plini plinuti cu fuióre de inu incâtu nici a-i duce nu poté, ci doi servitori fûra nevoiti a-i duce pâna in chilia. Acumu se puse Ilean'a pe gânduri, plângeá, suspiná, se rogá la Ddieu: ori se o omóra, ori se-i aduca ér' pe bab'a Clónti'a se o scóta din necasu. Cându erá la mediulu noptiei, usi'a se deschide si desîrat'a intrà: Buna sér'a, drag'a matusiei; dá ce plângi? culcate si dormi, lasa pe mine, si vin'a mea fie de va fi vreo scadere.

Ce se mai intindu vorbe? Ilean'a dormí boeresce ér' bab'a tôrse in câtev'a minute totu inulu, apoi 'lu facù ghie-me si hai cu ele in sacu dup'ace'a se facù sora cu drumu.

In deminéti'a urmatória cautà Ilean'a saculu cu ghiemele, le numerà, le cantàri in mâna, apoi ingenunchià si plângându de bucuria multiamí lui Ddieu. Dupa prânzu le dusè d.-nei imperatése carea o laudà fôrte si o imbracà in haine si mai frumóse, apoi o aretà dómneloru celoru straine care o laudara tóte si o cinstira cu bani de auru si de argintu, pentru harnicie. Nu-î lipsa se ve mai şpunu câtu erá Ilean'a de voiósa. Acumu incepura a vení chiar' si fetiori de imperatu se o védia. Si le cadîu draga, cà dóra erá frumósa, nu gluma, apoi de harnici'a ei nu mai erá omu din pregiuru care se nu scie. Trebile se puneáu de minune la cale. Intr'o dí, fetiorulu imperatului care o adusesè, dîse mamei s'ale: „Mama, mi-a venitu vremea se me insoru; avere avemu destula, tieri inca avemu déca inse totusiu avemu lipsa de cev'a, apoi ace'a e o muiere harnica; ce dîci mama, óre se iáu eu pé Ilean'a de soçie? “

Muma-s'a, nu multu se gândí, si dîse: fiiule, chiar' erá se dîcu, dar' am asceptatu cá se-ti vedu gândurile talé mai antaiu; dupa ce amu adusu-o la noi in casa, dupa ce e asia de frumósa si harnica, sciu cà petîtori i-or' vení destui, si s'a maritá, dar' noi de rusine nu o potemu lasá fara picu de zestre; apoi si tu, Ddieu scie pe cine ai luá se nimeresci mai bine de câtu cu ea? O se mai facu, dragulu mamei o proba cu ea, si de s'a iví totu harnica, cá pâna acumu, atunci — a t'a se fie, — adeca a nóstra: muierea t'a si nor'a mea!

Pe cum se vede, pe vrémile acele nici fetiorii de imperatu nu se rusínáu a luá fete de natie, din poporu, déca chibsuiáu cà-su harnice; astadi? totu petecitululu ar' trage se iá totu dómne, totu dómne si inca dómne bogate si frumóse, si invetiate!

Preste câteva'a díle, chiar' intr'o martia pe la ogina, merge imperatés'a in chili'a Ilenei si-i dîce: drag'a mamei, se víi se-ti mai aretu ce se torci la nópte. Si merse Ilean'a cu inaltiat'a imperatésa si-i numerà imperatés'a diece saci plini, cincii cu fuióre de cânepa, cincii cu fuióre de inu, si-i dîse: pe mâne deminéti'a se fie gat'a, ci vedi de-lu tórce

cá șirm'a, că vomu face din elu atia de cusutu haine catunesci. Diece slugi de abia dusera sacii pâna in chili'a Ilenei. Dupa ce remasè Ilean'a singura in chilia se puse pe plânsu, dar' asia plangeá de-i curgeáu lacremile cá bobulu pe obrazu la vale. Cumu nu m'a trasnitu Ddiu, — se bocea ea — se nu fiu cunoscutu nici mama, nici fetioru de imperatu, nici curti imperatesci?! Cine m'a pusu se tacu, se nu spunu la inceputu că eu nu știu tórce, că dóra dícea pop'a nostru in baserica că: cu mintiun'a nu mergi departe, ori cinezi, ori pranzesci, dar' amendóue raru le faci; preste mine trecù ispit'a de dóue ori, dar' a trei'a óra știu că nu scapu, de m'or' prinde cu mintiun'a, totu me omóra, de nu m'oi omorí eu de rusíne; me aruncu in fântana cu capulu in josu, colo de catra díua, totu ast'feliu de gânduri i amblá prin capu pâna colo catra mediulu noptiei, atunci usi'a se deschide si dómne apera intrà adeca intrà bab'a Clónti'a.

— Buna sér'a, drag'a matusiei! tu ér' esci superata, ér' plângi, dómne slaba mai esci la angeru; te scapu eu si de necasulu acest'a, dar' uite, pentru ostenéla tu se me chiemi la nunt'a t'a, ori dupa cine ti-a fi rënduita se te mariti, se me chiemi, si eu voiu vení, și multu bine 'ti voiu prinde.

— Dar' cum voiu scí se te chiemi? tntrebà Ilean'a.

— Vei esí — díse bab'a — vei esí afara cându voru fi ospetioii adunați, si cându vei fi la tãietoriu vei díce: baba Clóntia, hai la ospetiu, că éta me maritu; intielesum'ai?

— Intielesu.

— Si te legi că me vei chiamá?

— Me legu.

— E bine, dormi in pace si n'avé nici unu habaru de torsu.

Si unde nu se pusè Ilean'a pre unu somnu dulce, de gândeái că nu alta, fara de ar' fi siepte nopti legate laolalta inca s'ar' cumpení se le dórma. Si se desceptá cá de desceptatu — cá omulu inganduratu — cându erá de multu díua. Imperatés'a se uitase in vre-o dóue-trei rënduri pre feréstra la ea, de cându se facuse díua, dar' 'si díse: e obo-

sita serman'a, ar' fí pecatu se-o trediescu, cà acum e somnulu mai dulce, dupa atât'a amaru de munca! In urma inse, rupându-o fómeea pe Ilenuc'a, se desceptà si — frecandu-se la ochi — mersè la saci se-si véda munc'a. Dupace pipaí cu bagare de séma si sêmîti in toti sacii ghiemele tari si mari cá bostanii nu se potù stâpêni a nu erupe intr'unu plânsu de bucurie, si a nu dîce: „Multiemescu-ti Dómne Ddieulu meu, cà m'ai scapatu si de asta munca, indura-te si nu me parasí pâna voiu fí vie“ — dar' gândulu-i erá la bab'a Clónti'a. Si imperatés'a audí vorbele ei, cà erá chiar' la usia, si incepù si ea a plânge de bucuria, apoi intrà in chiliuti'a Ilenei; o redicà din genunchi, o strinsè la pieptu si sarutandu-o dîse: „Lasa Ileana, tu, pentru harnici'a t'a, se scii cà mi-ai intratu atâtu de draga, încátu m'am hotarîtu se mi-te facu chiar' nora!

Tóte cá tóte, dar' un'a cá ast'a numai nu o visase Ilean'a, cà me rogu, a fí imperatésa dóra e lucru mare, nu éca asi'a. Se vede inse cà Ilean'a se nascusè in planeta buna, cà fetiorulu imperatului printiulu vine la ea cu feliuri de haine si scumpeturi si î-i spune cà se se gate de nunta. Apoi me rogu, cine nu se scie gat'a — cându are cu ce?

Colo de catra séra incepu ospetioii a vení, in urma vine si pop'a de-i cununa, apoi se punu la mâncate, la beute, la dinum-danum, de gândeái cà trei printi se însóra, nu numai unulu.

Cându erá veseli'a mai pogana, Ilean'a ese afara, se duce la taietoriu si dîce incetu: matusia Clóntia, hai la ospetiu, si iérta cà te chiemu asia tardiu. — Bab'a atunci fù aci, lunga, desírata, ghibósa, coltiata, saca, cum o cunósceti, si cum esí la iveala, dîse Ilenei: Drag'a matusiei, cându vomu intrá in casa, tu se dîci: Cinstiti boeri de cinste si de omenie, se nu ve fie lucru cu superare déca am cutezatu a chiamá pe matusi'a la nunt'a mea, e betrana, e uríta cum o vedeti, dar' are o aníma tare buna catra mine, si o iubescu si o cinstescu cá pre mam'a, ba si mai tare, cà mam'a e departe, dar' ea e aci.

Si asia facura. Ér' ospetioii se miráu de bab'a ace'a desírata, si imperatés'a nu se potù rabdá se nu dîca: Matusia! De ce ai dinti asia lungi si degete asia sucite?

— O! draga matusiei, torsulu celu multu, torsulu m'a schimositu, cà numai nepót'a Ileana mai e torcatóre cá mine, ci multiemescu lui Ddieu cà-si capeta barbatu, care dóra n'a pune-o la torsu se-i se strice faci'a, si dintii si degetile, si se se faca din frumósa cumu e, o schidóla cá mine!

Éra imperatés'a multiumí beatrânei cà-le spusè si dîsè inaintea toturoru:

Ileana drag'a mamei, de adi incolo se nu mai cutedi a prinde caiery in mâna, cà nu dorescu se te vedu cá pre matusia-t'a, éra de vei cutezá a calcá porunc'a, te alungu nu numai dela curte, dar' si din tierile mele; preceptum'ai?

— Preceptu, respunsè Ilean'a, ér' ospetioii strigara: bravo! si vivatu!

Bab'a Clónti'a se dusè de unde a venitu — mâie pe unde a inseratu — si de atunci nu s'a mai ivitu se ajute cuiv'a la torsu; din curtile imperatesci a esítu caiery inca in deminéti'a urmatóre, si scosu e pâna in díu'a de adi; Ilean'a cu printiulu ei, de n'au muritu si adi traescu, ér' eu gatându-mi mintin'a dícu:

Tórce-ti fete, cà a muritu bab'a Clóntia.

J. Popu Reteganulu.

Cérta dragutiloru invraşbiti.

Elu:

Mândra, mândrulean'a mea
Dáti-ar' bunulu Domnedieu
Sieşe boi cá peunii
Se tí-i mânci cu doftorii
Siepte sute bani in punga
Pe leacuri se nu-ti ajunga,
Nóue clâi de fênu meruntu
Se nu-ti fie de-asternutu
Si unu carutiu cu patru cái
Se te duca la spitaiu.

Ea:

Baditiu, badisiorulu meu
Dáti-ar' bunulu Domnedieu

Nóue boli
Nóue lungori
Mestecate cu friguri
Si trei parchi de junghiuri
Se nu poti bade scapá,
Pân' va merge maica-t'a
Dupa untu in dumbravítia
Dela siepte bivolitie,
C'-al'ai leacu dela mândrutia!

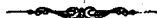
Elu :

Mândra, mândrulean'a mea
Darear' bunulu Domnedieu,
Numai pân' la primavéra
Se te scótia patru afara
Doi de mâni, doi de petióre,
Se te puna la recóre
Se te-'ntórne cu scândur'a
Se-ti dé apa cu lingur'a
Cându ti-or' dá lingu'á plina
Se suspini dela anima
Cându ti-or' dá de 'jumetate
Te lovésca unu junghiu prih spate,
Cându ti-or' dá lingur'a góla
Se te-'ntórne alta bóla
Care se te si omóra!

Ea :

Baditiu badisiorulu meu
Ajunga-te dorulu mieu
Und' ti-a fi lucrulu mai greu :
Pe siesulu Sibiului
In spatele murgului ;
Murgulu tí se potignésca
Oblu-'n capu se te trântésca,
Mân'a stânga
Se ti-o frânga
Cea dirépta
Se ti-o rumpa
Se tíi bade frâu-'n dinti
Se te 'nveti se nu mai minti,
Se tíi frâulu cu dintii
Se te 'nveti a mai minti!

At. Barna.

● anecdota.

Cu ocasiunea unei treceri a armatelor tiarului prin Romani'a unu soldatu rusu care se aflá in Bucuresci, cheltuindu pâna si cea din urma copeica, éta ce facu spre a capetá parale:

Cerú pentru câtev'a minute dela unu camarandu alu seu o rubla in imprumutu si apucându pe o strada, incepú a intrá prin pravalii si a intrebá, pe negustori cá care din trensii l'au imprumutatu in diu'a trecuta cu ace'a rubla, cáci vrea se i-o restituie.

Inse ori in ce dughéna intrá, i-se spuneá cá nu s'a imprumutatu de acolo si asia muscanulu erá nevoitu se incerce 'ntr'alta parte.

Umblandu elu ast'feliu nemeresce la unu ebreu; acest'a cum 'lu vede cu rubl'a in mâna intrebându-lu déca dênslu este care l'a imprumutatu cu ea in ce'alalta di, cá mai de graba i-i respunde cá dá, si luandu-o o vêri cu bucurie si multumire in tîsghea, crediéndu cá acést'a e unu câstigu orbu cadiutu de pe aripele norocului.

Dar' vediéndu cá rusulu nu pléca, i-i pare cá ar' asseptá cev'a 'lu întéba:

— Ori voiti cev'a?

— Pai, mai e vorba?

— Si anume ce?

— Ei te faci cá nu scii?

— Pe onórea mea déca sciu.

— Ceasulu, Domnule; ceasulu meu de auru care vi l'am depusu eri amanetu.

— Ce ceasu miserabile, unde mi-ai amanetatu tu vre-unu ceasu? n'ati rubl'a si dute cu ea la dracu!

— O, apoi nu merge asia gospodine; cine te-ar' puteá crede pe tine un'a cá ast'a? Cum? eu o catana streina se amu atât'a trecere la tine in câtu se me imprumuti fara amanetu? nu-ti e rusine se vorbesci? dá-mi ceasulu mai curéndu cá facu scandalu uite acum'a; díse muscanulu cu vóce tare si busí odata in masa de facura ochii mari toti cei ce se adunaserá prin pregiuru.

— Esi afara insielatoriule, esi de graba; dîse ebreulu si-lu imbrâncî din colo pe pragn.

Rusulu luâ o' notitia de martori cari eráu fația si actionându pe ebreu in judecata, abia se multumî cu 40 de ruble despagubire, de óre-ce ceasulu lui „erá de auru veritabilu si cu pietre scumpe in launtru“ dîcea dînsulu.

Proverbe románesci.

(Culese din gur'a poporului.)

1. Ginerele celu mai bunu este mormentulu.
2. Mestesiugulu este bratiare de auru si gâtulu pâlnie de margaritariu.
3. Tieganulu de ce tiene clestele? Cá se nu se friga.
4. Dintr'unu lemnu faci o cruce pre care o saruti si o lopata cu care departedi necuratieniile.
5. Diavolulu pre cându erá bolnavu voiá a se face calagaru, ér' déca s'a facutu sanetosu a remasu cum a fostu.
6. Rabdarea aduce asternutu de flori.
7. Se te ferésca Domnedieu de draculu botezatu, càci de draculu nebotezatu te inchini si fuge, ér' de draculu botezatu te inchini si elu dà peste tine.
8. Déca nu te duci la nunta de graba te insori.
9. Omului calatoriu î-i siede bine pe drumu.
10. Socotél'a din tîrgu nu se potrivesce cu ce'a de acasa.
11. Nu-mi este de-odata dar' 'mi este de nada.
12. Cu' mân'a altui'a te scarpeni reu.
13. Laud'a de sine pute.
14. Cine voiesce a mâncá mediulu se sparga sêmburele.
15. Maimuti'a e totu maimutia macaru de ar' purtá si cavalerii de auru.
16. Cându te-a frige, se te friga o zama mai grasa; dar' o zama de fasole e prea a dracului.
17. Cându e curcanulu in casa, se nu fueri.

Ioanu Aristotelu.

Proprietariu, Redactoru si Editoru: Niculae Fekete Negrutiu in Gherl'a.

Gherl'a Imprimari'a „Aurora“ p. A. Todoranu 1885.

